

‘Die op de aarde wonen’

Mijn leven is een pelgrimsstand,
ik reis naar 't hemels Vaderland.

uit Geestelijke Liederen 89:1

In onze tijd is het bijzonder nodig om de aandacht te vestigen op de waarheid in deze dichtregels. De gelovigen zijn altijd vreemdelingen op aarde geweest. Zij zijn hier niet thuis, hoewel God bijzondere zorg voor hen draagt in het land van de vreemdelingschap. De ongelovigen gevoelen zich thuis in deze wereld, hoewel ze wel weten kunnen dat alles hier beneden vergankelijk is.

Hoe gevaarlijk het voor de mens is het van deze aarde te verwachten, toont ons de Bijbelse uitdrukking ‘die op de aarde wonen’, een uitdrukking die veel voorkomt in het Boek Openbaring. De Heer Jezus Christus wijst Zijn dienstknechten er in dit Bijbelboek op dat straks allen die niet de hemel maar de aarde als blijvende woonplaats verkozen, door de oordelen van God zullen worden getroffen.

Het spreekt vanzelf dat ook de gelovigen zolang zij niet in de hemel zijn opgenomen, op aarde wonen, maar dan altijd in deze zin dat zij vreemdelingen op aarde zijn en uitzien naar een beter, een hemels vaderland, dat zij, omdat ze weten hier geen blijvende stad te hebben, de toekomstige zoeken. Hier wonen ze eigenlijk in ‘tenten’. De apostel Paulus spreekt van het lichaam als van een ‘aardse tent’, terwijl de gelovige in de hemel een gebouw van God wacht, een huis niet met handen gemaakt, een eeuwig huis (2 Kor. 5:1).

Van de Heer Jezus wordt gezegd dat Hij onder ons heeft gewoond of, zoals er eigenlijk staat, ‘onder ons getabernakeld’ (Joh. 1:14). Hij verbleef hier tijdelijk onder ons als Mens, terwijl Hij Zijn Goddelijke heerlijkheid uitstraalde, vol van genade en waarheid; toen Hij het werk dat God Hem gaf om te doen, had volbracht, werd Hij opgenomen in de hemel. Hij was niet van deze aarde; Hij behoorde in de hemel thuis.

Zo is het ook met de gelovigen. Ze behoren niet tot hen die zich hier thuis voelen, die tevreden zijn met de aardse dingen zonder God en Christus. Hun wandel, hun burgerschap is in de hemelen.

In het vreedrijk, dat na de oordelen die deze aarde zullen treffen, wordt opgericht door de Vredevorst, zal het anders zijn. Dan zal de gerechtigheid heersen op aarde en zal het een zegen zijn een vaste woonplaats op deze aarde te hebben. Gelovig Israël wordt dit herhaaldelijk als een belofte voorgehouden. In Psalm 37 wordt verschillende malen tot de rechtvaardigen gezegd dat zij de aarde zullen beërven, haar erfelijk zullen bezitten. Dan zal ten volle worden ervaren dat ‘de aarde des HEEREN is’.

God geeft ook nu aan de gelovigen op aarde veel goeds. Vooral met het oog op hen geeft God rijke aardse zegeningen. De apostel Paulus heeft gezegd dat God het voedsel ‘heeft geschapen om met dankzegging te worden genuttigd door hen die geloven en de waarheid kennen’ (1 Tim. 4:3), dat God ‘een Onderhouder is van alle mensen, inzonderheid van de gelovigen’ (1 Tim. 4:10), dat God aan de gelovigen in deze tegenwoordige eeuw ‘alles rijkelijk geeft om te genieten’ (1 Tim. 6:17). Hoeveel goeds hebben wij al op aarde

genoten: voedsel, kleding, welvaart! Hoeveel moois biedt Gods schepping ons! Maar we zingen: 'Niets is hier blijvend, niets is hier blijvend, alles, hoe schoon ook, zal eenmaal vergaan' (G.L. 233).

Door de verliezen die wij lijden, door de teleurstellingen die ons deel zijn, wordt het hart van deze aarde losgemaakt en roepen we met de dichter uit: 'Hier beneden is het niet'. De ongerechtigheid heerst nog, vandaar zoveel strijd en haat. En hoeveel erger zal het nog worden vóórdat de beloften voor deze aarde zullen worden vervuld, vóórdat vrede en gerechtigheid hier zullen heersen!

'Die op de aarde wonen'

Het eerst vinden we deze uitdrukking in Openbaring 3:10. Aan de gemeente van Filadelfia wordt beloofd, omdat zij het woord van de volharding van de Heer Jezus heeft bewaard, door de Heer bewaard te worden voor het uur van de verzoeking, die over het gehele aardrijk komen zal, om te verzoeken die op de aarde wonen. De wereld hoopt dat het met de dingen van deze aarde steeds beter zal worden. Zij ziet uit naar vooruitgang, als gevolg van haar inspanning, om de toestanden te veranderen en te verbeteren. Maar de gelovige weet dat het tegendeel het geval zal zijn, omdat de Heer Zelf het zeer beslist heeft gezegd. 'Die op de aarde wonen' zullen door smartelijke ondervinding de onstandvastigheid van alle dingen hier beneden moeten leren.

De apostel Petrus heeft gezegd dat het einde van alle dingen nabij is (1 Petr. 4:7). Alles waarop het vlees zijn vertrouwen stelt, zal worden omvergeworpen. Wat zal het dan zijn, als het snel naderende uur van de verzoeking is aangebroken en de macht van het boze ten volle openbaar zal worden! God zij dank, te midden van oorlogen en ander geweld vertrouwt de gelovige op zijn God en is zijn hoop gevestigd op de komst van de Heer Jezus in de lucht vóór de grote verdrukking.

In Openbaring 6:10 wordt voor de tweede keer gesproken over hen 'die op de aarde wonen'. Daar komen ze voor in een gebed dat wordt uitgesproken tot de 'heilige en waarachtige Heerser'. Het zijn gelovigen uit Israël en de volken die, na de opname van de Gemeente, zich op aarde zullen bevinden te midden van de verzoeking en verdrukking, en die om hun geloof worden gedood.

Hench werd weggenomen vóórdat de zondvloed kwam, een beeld van de gelovigen die, zonder te sterven, de Heer tegemoet gaan in de lucht. Noach moest door de zondvloed heen, een beeld van de gelovigen die, na de opname van de Gemeente, door de oordelen hebben heen te gaan. Hun gebed is dan ook niet het gebed dat in de genadetijd wordt opgezonden, maar sluit zich aan bij de wraakpsalmen. In de tijd van de oordelen roepen hun zielen tot de Almachtige, om toch hun bloed te wreken aan hen 'die op de aarde wonen'; dat gaat over de wereldburgers die denken dat zij alleenheersers zijn en kunnen doen wat ze willen!

Nog een derde keer vinden wij de uitdrukking 'die op de aarde wonen', en wel in Openbaring 8:13. Het is opmerkelijk hoe deze drie mededelingen met elkaar in verband staan. Eerst wordt aan de Gemeente beloofd dat zij bewaard wordt vóór de grote verzoeking die komen zal over hen die op de aarde wonen (Openb. 3:10). Dan stijgt het gebed op om het oordeel te brengen over hen die op de aarde wonen (Openb. 6:10). En ten

slotte vinden we hier de Goddelijke wraak die nederdaalt op hen die op de aarde wonen. 'Wee, wee, wee' wordt over hen uitgeroepen.

Verder in de Openbaring vinden wij de uitdrukking 'die op de aarde wonen' nog verschillende keren. Er wordt gezegd dat zij die op de aarde wonen, zich verblijden als de profeten, die in Gods Naam oordelen over hen hebben doen komen, overwonnen en gedood zijn. Ze zijn er vrolijk over en zenden elkaar geschenken (Openb. 11:10).

Er wordt medegedeeld dat allen die op de aarde wonen, zich zullen buigen onder de heerschappij van het herstelde Romeinse rijk, en dat zij ook de antichrist en zijn beeld zullen aanbidden (Openb. 13:8,12,14).

Voorts vinden we, als een beschrijving wordt gegeven van het oordeel dat over Babylon zal komen, in het begin de opmerking dat zij die op de aarde wonen, dronken zijn geworden van de wijn van haar hoererij. Het gaat hier over de afgefallen Christenheid, die over de gehele aarde met haar machthebbers een uitgebreide invloed heeft gekregen. Verleiders en verleiden, allen zullen door het oordeel getroffen worden (Openb. 17:2).

Als laatste moeten we nog opslaan Openbaring 14:6. Daaruit blijkt dat ook aan hen die op de aarde wonen, in de bange toekomsttijd een evangelie zal worden verkondigd, en wel het eeuwige evangelie.

We lezen in de Bijbel over verschillende soorten van evangelie. Noach predikte door de Geest van Christus aan zijn tijdgenoten de blijde boodschap dat God Zijn oordeel niet zou zenden als zij zich bekeerden. Aan Israël in de woestijn werd de blijde boodschap verkondigd van de erfenis in het land van de belofte. Het evangelie van Johannes de Doper en van de Heer Jezus gedurende het begin van Zijn omwandeling op aarde was de blijde boodschap dat het koninkrijk der hemelen was nabij gekomen. Daarna, en ook nu, wordt het evangelie gepredikt van vergeving van zonden, van eeuwig leven door het geloof in de gestorven, opgewekte en verheerlijkte Christus.

Als de Gemeente zal zijn opgenomen, zal weer het evangelie van het koninkrijk worden gepredikt, zoals in de dagen van de Heer Jezus en Zijn discipelen. Maar in diezelfde tijd komt ook het eeuwige evangelie tot de mensen. Het houdt de gedachte in, dat de blijde boodschap van God, van de schepping van de wereld af tot de oprichting van het vreedrijk toe, altijd zijn kracht en geldigheid behoudt. Het wordt gebracht aan alle mensen, aan alle volken, met name ook aan hen die op de aarde wonen.

Welk een God van erbarmen is onze God! 'Die op de aarde wonen' zijn de wereldburgers die het wel zonder God kunnen stellen, die alles hervormen naar hun wil en gedachte, die zich beschouwen als de wereldbeheersers! En het kan niet anders of Gods oordelen moeten over hen komen, tenzij... zij zich bekeren! Ja, ook voor hen is er nog een blijde boodschap. Ze zullen niet in het oordeel komen als zij hun zonden belijden, God vrezen en Hem heerlijkheid geven.

De mensen, vooral van onze tijd, willen de aarde tot een lustoord maken; hun stad, hun land, hun volk – ze moeten 'groot' worden. Nu is het zeker te waarderen wanneer er naar vooruitgang en verbetering wordt gestreefd. Maar zodra het hart zich daarop zet, gaat men behoren tot hen die op de aarde wonen, die hier op

aarde hun eeuwig thuis zoeken. Laten we er toch aan denken dat aardse pracht en schoonheid voorbijgaan, dat onze verwachting niet moet zijn van hier beneden, niet van de bekwaamste mensen op aarde.

Is niet de Zoon van God Zelf op deze aarde verworpen en naar de hemel gegaan? Laten ook wij die Hem toebehoren, het dan niet hier zoeken, maar in de hemel! Vandáár zal de Heer Jezus terugkomen om allen die zich op aarde tot God hebben bekeerd met het voornemen om Hem, de levende en waarachtige God te dienen, te redden van de toekomstige toorn.

‘Die op de aarde wonen’. Is het niet soms alsof deze uitdrukking gebruikt kan worden met betrekking tot ons, gelovigen? Hoe vast slaan we de ‘pinnen van onze tent’! Hoe weinig beleven we de woorden: ‘Wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige’ (Hebr. 13:14). Zoeken doet men met het hart. Zoeken doet men iets waar men prijs op stelt, wat van waarde is. Staat de hemel zó voor ons, als de heerlijkheid die ons wacht? Zijn de toekomstige dingen echt onze schat? Weten wij ons als Abraham vreemdelingen? Zien we verlangend uit naar ‘de stad die fundamenten heeft, waarvan God Ontwerper en Bouwmeester is’ (Hebr. 11:10)?

Velen zoeken de eer en heerlijkheid van een vaderland hier beneden. Maar Abraham was begerig naar ‘een beter, dat is een hemels’ (Hebr. 11:16)! Laten de ‘groten van deze aarde’ de halve wereld winnen. De Heer Jezus heeft in de bergrede gezegd dat de zachtmoedigen de aarde zullen beërven! Nee, de toekomst is niet weggelegd voor de ‘groten’, maar voor het Lam en allen die het Lam volgen! God heeft een stad bereid voor hen die als pelgrims deze aarde bewandelen. En Hij schaamt Zich niet om hun God genoemd te worden (Hebr. 11:16).

Welk een heerlijke stad zal dat zijn! We worden op weg naar die stad Goddelijk zeker geleid en bewaard! Laten wij dan als wijzen wandelen en ons uitstrekken naar ons eeuwig thuis!

Geen rustplaats zoeken wij op aard’,
geen pracht of heerlijkheid;
ons oog ziet op de koningskroon,
voor ons bij U bereid.

G.L. 124:3